

Exkluzív: Vlagyimir Putyin Valdaj Klubban elhangzott teljes beszéde magyarul

2022 november 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Olvassák el! Fontos!

A második világháború vége óta valószín?leg a legveszélyesebb, legkiszámíthatatlanabb és egyben legfontosabb évtized el?tt állunk – egyebek mellett err?l beszélt az orosz elnök október 27-én a nemzetközi vitaklub vendégei el?tt.

Hölgyeim és uraim, barátaim!

Volt alkalmam képet kapni arról, hogy mir?l beszélgettek itt az elmúlt napokban. Érdekes és tartalmas vita volt. Remélem, nem bánták meg, hogy eljöttek Oroszországba és kommunikáltak egymással.

Örülök, hogy mindannyiukat láthatom.

A Valdaj Klub platformját arra használtuk fel, hogy többször is megvitassuk azokat a nagy és komoly változásokat, amelyek már végbementek és végbemennek a világban: a globális intézmények leépülése, a kollektív biztonság elveinek eróziója és a nemzetközi jog „szabályokkal" való felváltása által jelentett kockázatokat. Kísértést éreztem, hogy azt mondjam: „tisztában vagyunk azzal, hogy ki találta ki ezeket a szabályokat", de talán ez nem lenne pontos kijelentés. Fogalmunk sincs arról, hogy ki találta ki ezeket a szabályokat, mire épülnek ezek a szabályok, vagy hogy mit tartalmaznak ezek a szabályok.

Úgy t?nik, hogy egy olyan kísérletnek vagyunk tanúi, amely egyetlen szabály érvényesítésére irányul, amelynek révén a hatalmon lév?k – hatalomról beszéltünk, és most globális hatalomról beszélek – mindenféle szabály betartása nélkül élhetnek, és bármit megúszhatnak. Ezek azok a szabályok, amelyeken – ahogy az emberek mondják – állandóan rugóznak, azaz állandóan ezekr?l beszélnek.

A Valdaj-viták azért fontosak, mert itt különböz? értékelések és el?rejelzések hangzanak el. Az élet mindig megmutatja, mennyire voltak pontosak, hiszen az élet a legszigorúbb és legobjektívebb tanító. Az élet tehát megmutatja, hogy mennyire voltak pontosak az el?z? évek el?rejelzései.

Sajnos, az események továbbra is egy negatív forgatókönyvet követnek, amit már többször is megvitattunk korábbi találkozóink során. Ráadásul egy jelent?s, egész rendszerre kiterjed? válsággá alakultak, amely a katonai-politikai szféra mellett a gazdasági és humanitárius szférára is hatással van.

Az úgynevezett Nyugat, amely természetesen egy elméleti konstrukció, mivel nem egységes, és nyilvánvalóan egy rendkívül összetett konglomerátum, de mégis azt mondom, hogy a Nyugat az elmúlt években és különösen az elmúlt hónapokban számos olyan lépést tett, amelyek célja a helyzet eszkalálása. Ami azt illeti, mindig is arra törekedtek, hogy súlyosbítsák a helyzetet, ami szintén nem újdonság. Ide tartozik az ukrajnai háború szítása, a Tajvan körüli provokációk, valamint a globális élelmiszer- és energiapiacok destabilizálása. Ez utóbbit természetesen nem szándékosan tették, ez kétségtelen. Az energiapiac destabilizálása a nyugati hatóságok által elkövetett számos rendszerszint? hiba következménye, amelyeket fentebb említettem. **Mint most láthatjuk, a helyzetet tovább súlyosbította a páneurópai gázvezetékek tönkretétele.** Ez valami egészen más világ, de mégis tanúi vagyunk ezeknek a szomorú fejleményeknek.

A globális hatalom pontosan a tét az úgynevezett Nyugat játékában. De ez a játék minden bizonnyal veszélyes, véres és, azt mondanám, piszkos. Tagadja az országok és népek szuverenitását, identitásukat és egyediségüket, és lábbal tiporja más államok érdekeit. Mindenesetre, még ha nem is használják a tagadás szót, a valóságban is ezt teszik. Az általam említett szabályok alkotóin kívül senkinek sincs joga meg?rizni identitását: mindenki másnak meg kell felelnie ezeknek a szabályoknak.

E tekintetben hadd emlékeztessem Önöket Oroszország nyugati partnereinknek tett javaslataira, amelyek a bizalom és a kollektív biztonsági rendszer kiépítésére irányulnak. Ezeket 2021 decemberében ismét elvetették.

A modern világban azonban a kivárás aligha m?ködhet. Aki szelet vet, vihart arat, ahogy a mondás tartja. A válság valóban globális méreteket öltött, és mindenkire hatással van. Ezzel kapcsolatban nem lehetnek illúzióink.

Az emberiség útelágazás el?tt áll: vagy tovább halmozza a problémákat, és végül összeomlik a súlyuk alatt, vagy közösen találunk olyan megoldásokat – akár tökéletleneket is, ha egyszer m?ködnek –, amelyek stabilabbá és biztonságosabbá tehetik világunkat.

Tudják, én mindig is hittem a józan ész erejében. **Ezért meggy?z?désem, hogy el?bb-utóbb a többpólusú nemzetközi rend új központjainak és a Nyugatnak is egyenrangú párbeszédet kell kezdenie mindannyiunk közös jöv?jér?l, és természetesen minél el?bb, annál jobb.** Ezzel kapcsolatban néhány, mindannyiunk számára legfontosabb szempontot fogok kiemelni.

A jelenlegi fejlemények háttérbe szorították a környezetvédelmi kérdéseket. Bármilyen furcsa is, ma el?ször err?l szeretnék beszélni. Az éghajlatváltozás már nem a napirend élén áll. De ez az alapvet? kihívás nem t?nt el, még mindig velünk van, és egyre növekszik.

A biológiai sokféleség csökkenése az egyik legveszélyesebb következménye a környezeti egyensúly megbomlásának. Ezzel el is érkeztem a legfontosabb ponthoz, ami miatt mindannyian összegy?ltünk itt. Nem ugyanilyen fontos-e a kulturális, társadalmi, politikai és civilizációs sokszín?ség fenntartása?

Ugyanakkor a modern Nyugat lényegében minden különbség elsimításáról és eltörlésér?l szól. Mi áll e mögött? Mindenekel?tt a Nyugat hanyatló kreatív potenciálja és az a vágy, hogy visszafogja és megakadályozza más civilizációk szabad fejl?dését.

Természetesen van egy nyíltan merkantilista érdek is. Azzal, hogy ellenfeleink – óvatos leszek a szavakkal – másokra kényszerítik értékeiket, fogyasztási szokásaikat és szabványaikat, megpróbálják kiterjeszteni termékeik piacát. A cél ezen a pályán végs? soron nagyon primitív. Figyelemre méltó, hogy a Nyugat kultúrájának és világnézetének egyetemes értékét hirdeti. Még ha nem is mondják ki nyíltan, bár valójában gyakran kimondják, úgy viselkednek, mintha ez így lenne, mintha ez az élet ténye lenne, és az általuk folytatott politika azt hivatott megmutatni, hogy ezeket az értékeket a nemzetközi közösség minden más tagjának feltétel nélkül el kell fogadnia.

Szeretnék idézni Alekszandr Szolzsenyicin 1978–ban tartott híres harvardi diplomaosztó beszédéb?l. Azt mondta, hogy a Nyugatra jellemz? „a fels?bbrend?ség folyamatos vaksága” – és ez a mai napig tart –, amely „fenntartja azt a hitet, hogy bolygónk hatalmas régióinak mindenütt a mai nyugati rendszerek szintjére kell fejl?dniük és megérniük”. Ezt 1978–ban mondta. Semmi sem változott.

Az azóta eltelt közel 50 év alatt az az elvakultság, amelyr?l Szolzsenyicin beszélt, és amely nyíltan rasszista és neokolonialista, különösen torz formákat öltött, különösen az úgynevezett egypólusú világ kialakulása után. Mire utalok? A tévedhetetlenségbe vetett hit nagyon veszélyes; csak egy lépés a tévedhetetlenek azon vágyától, hogy elpusztítsák azokat, akik nem tetszenek nekik, vagy ahogy ?k mondják, hogy eltöröljék ?ket. Gondoljatok csak bele ennek a szónak a jelentésébe!

Még a hidegháború csúcspontján, a két rendszer, ideológia összecsapásának és katonai vetélkedésének csúcspontján sem jutott eszébe senkinek, hogy tagadja más népek, ellenfeleik kultúrájának, m?vészetének és tudományának puszta létezését. Senkinek sem jutott eszébe. Igen, bizonyos korlátozásokat vezettek be az oktatás, a tudomány, a kultúra és sajnos a sport területén a kapcsolatokra. De mindazonáltal mind a szovjet, mind az amerikai vezet?k megértették, hogy a humanitárius területet tapintatosan kell kezelni, tanulmányozni és tisztelni kell a riválisokat, s?t, néha még kölcsönözni is kell t?lük, hogy legalább a jöv?re nézve megmaradjon a jó és gyümölcsöz? kapcsolatok alapja.

És mi történik most? Egykor a nácik eljutottak odáig, hogy könyveket égettek, most pedig a nyugati „liberalizmus és haladás ?rz?i” jutottak el odáig, hogy betiltják Dosztojevszkijt és Csajkovszkijt. Az úgynevezett „eltörlés kultúrája”, a valóságban pedig – mint már sokszor elmondtuk – a kultúra valódi eltörlése mindannak a kiirtása, ami él? és kreatív, és megfojtja a szabad gondolkodást minden területen, legyen szó gazdaságról, politikáról vagy kultúráról.

Mára maga a liberális ideológia a felismerhetetlenségig megváltozott. Ha kezdetben a klasszikus liberalizmus alatt azt értették, hogy minden ember azt tehet és mondhat, amit akar, a XX. században a liberálisok azt kezdték mondani, hogy az úgynevezett nyílt társadalomnak ellenségei vannak, és hogy ezeknek az ellenségeknek a szabadságát korlátozni lehet és kell, vagy akár eltörölni. Ez elérte azt az abszurd pontot, amikor minden alternatív véleményt felforgatónak és a demokráciára nézve veszélyesnek nyilvánítottak.

Ami Oroszországból érkezik, azt mind „a Kreml intrikájának” bélyegzik. De nézzetek magatokba! Tényleg ennyire mindenhatóak vagyunk? Az ellenfeleinkkel szembeni bármilyen – bármilyen! – kritikát „a Kreml intrikájának”, „a Kreml kezének” tartanak. Ez ?rültség. Hová süllyedtek? Használják legalább az eszüket, mondjanak valami érdekesebbet, fogalmazzák meg koncepcionálisan az álláspontjukat! Nem lehet mindent a Kreml ármánykodására fogni.

Fjodor Dosztojevszkij prófétikusan megjósolta mindezt már a XIX. században. Ördögök cím? regényének egyik szerepl?je, a nihilista Sigalev a következ?képpen írta le az általa elképzelt fényes jöv?t: „A határtalan szabadságból kiindulva, határtalan önkényuralomhoz jutok el”. Nyugati ellenfeleink is ide jutottak. A regény egy másik szerepl?je, Pjotr Verhovenszkij ?t visszhangozza, aki az egyetemes árulás, a feljelentés és a kémkedés szükségességér?l beszél, és azt állítja, hogy a társadalomnak nincs szüksége tehetségekre vagy jelent?sebb képességekre: „Cicerónak kivágják a nyelvét, Kopernikusznak kivájják a szemét, Shakespeare-t pedig megkövezik”. Erre jutnak nyugati ellenfeleink. Mi ez, ha nem a nyugati eltörlési kultúra?

Ezek nagy gondolkodók voltak, és ?szintén szólva hálás vagyok segít?imnek, hogy megtalálták ezeket az idézeteket.

Mit lehet erre mondani? A történelem minden bizonnyal mindent a helyére tesz, és tudni fogja, hogy kit kell törölni, és ez biztosan nem a világkultúra általánosan elismert zsenijeinek legnagyobb m?vei lesznek, hanem azok, akik valamiért úgy döntöttek, hogy joguk van a világkultúrát saját belátásuk szerint használni. Az önbecsülésük valóban határtalan. Néhány év múlva még a nevükre sem fog emlékezni senki. De Dosztojevszkij élni fog, ahogy Csajkovszkij, Puskin is, bármennyire is szerették volna az ellenkez?jét.

A szabványosítás, a pénzügyi és technológiai monopólium, minden különbség eltörlése áll a globalizáció nyugati modellje mögött, amely neokoloniális jelleg?. Céljuk egyértelm? volt: a Nyugat feltétel nélküli dominanciájának megteremtése a globális gazdaságban és politikában. Ennek érdekében a Nyugat a bolygó teljes természeti és pénzügyi er?forrásait, valamint minden szellemi, emberi és gazdasági képességét a szolgálatába állította, miközben azt állította, hogy ez az úgynevezett új globális kölcsönös függ?ség természetes velejárója.

Itt egy másik orosz filozófust szeretnék felidézni, Alekszandr Zinovjevet, akinek születésének századik évfordulóját október 29-én ünnepeljük. Több mint húsz évvel ezel?tt azt mondta, hogy a nyugati civilizációnak az egész bolygóra mint létközegre és az emberiség összes er?forrására szüksége van ahhoz, hogy azon a szinten fennmaradhasson, amelyet elért. Ezt akarják, pontosan így van.

Ráadásul a Nyugat kezdetben hatalmas el?nyt biztosított magának ebben a rendszerben, mert kidolgozta az elveket és mechanizmusokat – ugyanazokat, mint a mai szabályok, amelyekr?l állandóan beszélnek, és amelyek egy érthetetlen fekete lyuk maradnak, mert senki sem tudja igazán, hogy mik is volnának. De amint a nem nyugati országok, mindenekel?tt Ázsia nagy országai elkezdtek némi hasznot húzni a globalizációból, a Nyugat azonnal megváltoztatta vagy teljesen eltörölte e szabályok nagy részét. **És a szabad kereskedelem, a gazdasági nyitottság, az egyenl? verseny, s?t a tulajdonjogok úgynevezett szent elvei hirtelen teljesen feledésbe merültek. Menet közben, helyben változtatják meg a szabályokat, ahol csak lehet?séget látnak maguknak.**

Íme egy másik példa a fogalmak és jelentések kicserélésére. A nyugati ideológusok és politikusok sok éven át azt mondták a világnak, hogy a demokráciának nincs alternatívája. Bevallottan a nyugati típusú, úgynevezett liberális demokráciamodellre gondoltak. Arrogánsan elutasították a nép általi kormányzás minden más változatát és formáját, és ezt hangsúlyozom – ezt megvet?en és lenéz?en tették. Ez a stílus a gyarmati id?k óta alakult ki, mintha mindenki másodrend? lenne, míg ?k kivételesek. Évszázadok óta tart ez, és a mai napig folytatódik.

Jelenleg tehát a nemzetközi közösség túlnyomó többsége demokráciát követel a nemzetközi ügyekben, és elutasítja az egyes országok vagy országcsoportok önkényuralmi diktálásának minden formáját. Mi ez, ha nem a demokratikus elvek közvetlen alkalmazása a nemzetközi kapcsolatokban?

Milyen álláspontra helyezkedett a „civilizált” Nyugat? Ha demokraták vagytok, akkor üdvözölni kellene az emberek milliárdjai által kifejezett természetes szabadságvágyat, de nem. A Nyugat ezt a liberális szabályokon alapuló rend aláásásának nevezi. **Gazdasági és kereskedelmi háborúkhoz, szankciókhoz, bojkottokhoz és színes forradalmakhoz folyamodik, és mindenféle puccsokat készít el? és hajt végre.**

Ezek egyike 2014-ben tragikus következményekkel járt Ukrajnában. Támogatták, és még azt is megadták, hogy

mennyi pénzt költöttek erre a puccsra. Van képük úgy cselekedni, ahogy nekik tetszik, és nincsenek gátlásaik semmiben, amit tesznek. Megölték Szolejmani iráni tábornokot. Gondolhatunk bármit Szolejmaniról, amit akarunk, de mégiscsak egy külföldi állami tisztvisel? volt.

Egy harmadik országban ölték meg, és vállalták a felel?sséget. Mit akar ez jelenteni, az Isten szerelmére? Miféle világban élünk?

Ahogy az lenni szokott, Washington továbbra is amerikai stílusú liberálisnak nevezi a jelenlegi nemzetközi rendet, de valójában ez a hírhedt „rend” napról napra szaporítja a káoszt, s?t, hozzáteszem, egyre intoleránsabbá válik még a nyugati országokkal és az önálló cselekvésre tett kísérleteikkel szemben is. Mindent csírájában elfojtanak, és még attól sem riadnak vissza, hogy szankciókkal sújtsák szövetségeseiket, akik engedelmesen lehajtják a fejüket.

Például még csak nem is sértésként, hanem egyenesen ellenséges szabotázsakcióként fogadták a magyar képvisel?k júliusi javaslatát, hogy az európai keresztény értékek és kultúra iránti elkötelezettséget kodifikálják az Európai Unióról szóló szerz?désben. Mi ez? Mit jelent ez? Valóban, egyeseknek tetszhet, másoknak nem.

Ezer év alatt Oroszországban egyedülálló kultúra alakult ki a világvallások közötti kölcsönhatásból. Nincs szükség arra, hogy bármit is eltöröljünk, legyen szó keresztény értékekr?l, iszlám értékekr?l vagy zsidó értékekr?l. Nálunk vannak más világvallások is. Csak tisztelni kell egymást. Számos régiónkban – ezt els? kézb?l tudom – az emberek együtt ünneplik a keresztény, iszlám, buddhista és zsidó ünnepeket, és ezt örömmel teszik, hiszen gratulálnak egymásnak és örülnek egymásnak.

De itt nem. Miért nem? Legalább megbeszélhetnék. Elképeszt?.

Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy ez a nemzetközi rend neoliberális amerikai típusú modelljének nem is rendszerszint?, hanem doktrinális válsága. Nincsenek ötleteik a haladásra és a pozitív fejl?désre. Egyszer?en semmit sem tudnak ajánlani a világnak, kivéve uralmuk állandósítását.

Meggy?z?désem, hogy a valódi demokrácia egy többpólusú világban els?sorban arról szól, hogy bármely nemzet, hangsúlyozom, bármely társadalom vagy civilizáció képes-e követni saját útját és megszervezni saját társadalmi-politikai rendszerét. Ha az Egyesült Államok vagy az EU országai élvezik ezt a jogot, akkor Ázsia országai, az iszlám államok, a Perzsa-öböl monarchiái és más kontinensek országai is minden bizonnyal rendelkeznek ezzel a joggal. Természetesen a mi országunknak, Oroszországnak is megvan ez a joga, és soha senki nem fogja megmondani a népünknek, hogy milyen társadalmat kell építenünk, és milyen elveken kell alapulnia.

A Nyugat politikai, gazdasági és ideológiai monopóliumát közvetlenül fenyegeti az a tény, hogy a világ képes alternatív társadalmi modellekkel el?állni, amelyek hatékonyabbak; hangsúlyozom, ma hatékonyabbak, fényesebbek és vonzóbbak, mint a jelenleg létez? modellek. Ezek a modellek mindenképpen létre fognak jönni. Ez elkerülhetetlen. Err?l egyébként amerikai politológusok és elemz?k is írnak. Az igazat megvallva, a kormányuk nem figyel arra, amit mondanak, bár nem kerülheti el, hogy ezeket a koncepciókat ne lássa a politikatudományi folyóiratokban és ne említsék meg vitákban.

A fejl?désnek a civilizációk és a szellemi és erkölcsi értékek közötti párbeszédre kell támaszkodnia. Valóban, az emberek és természetük felfogása civilizációnként eltér?, de ez a különbség gyakran felszíni, és mindenki elismeri az emberek végs? méltóságát és spirituális lényegét. Kritikusan fontos, hogy legyen közös alap, amelyre a jöv?nket építhetjük és építenünk kell.

Itt van valami, amit szeretnék hangsúlyozni. A hagyományos értékek természetesen nem merev posztulátumok, amelyeket mindenkinek követnie kell. A különbség az úgynevezett neoliberális értékekhez képest az, hogy ezek minden egyes esetben egyediek, mert egy adott társadalom hagyományaiból, kultúrájából és történelmi hátteréb?l erednek. Ezért a hagyományos értékeket nem lehet senkire sem ráer?ltetni. Egyszer?en csak tiszteletben kell tartani ?ket, és óvatosan kell kezelni mindazt, amit minden nemzet évszázadok során választott magának.

Mi így értelmezzük a hagyományos értékeket, és az emberiség többsége osztja és elfogadja ezt a megközelítést. Ez érthet?, hiszen a keleti, latin-amerikai, afrikai és eurázsiai hagyományos társadalmak képezik a világ civilizációjának alapját.

A népek és civilizációk szokásainak és szokásainak tisztelete mindannyiunk érdeke. Valójában ez a „Nyugat” érdeke is, amely gyorsan kisebbségbe szorul a nemzetközi színtéren, ahogy veszít dominanciájából. Természetesen a nyugati kisebbségnek a saját kulturális identitásához való jogát – ezt szeretném hangsúlyozni – biztosítani és tiszteletben tartani kell, de ami fontos, minden más nemzet jogaival azonos alapon.

Ha a nyugati elit azt hiszi, hogy ráveheti az embereket és a társadalmakat, hogy elfogadják az olyan, szerintem furcsa és divatos ötleteket, mint a nemek tucatjai vagy a melegfelvonulások, hát legyen. Hadd tegyék, amit akarnak. De ahhoz biztosan nincs joguk, hogy másokat felhívjanak a követésükre.

Látjuk a nyugati országokban zajló bonyolult demográfiai, politikai és társadalmi folyamatokat. Ez természetesen az ? dolguk. Oroszország nem avatkozik bele az ilyen ügyekbe, és nem is áll szándékában. A Nyugattal ellentétben mi a saját dolgunkkal tör?dünk. **De reméljük, hogy a pragmatizmus gy?zedelmeskedik, és Oroszországnak a valódi, hagyományos Nyugattal, valamint más egyenrangú fejl?dési központokkal folytatott párbeszéde jelent?s hozzájárulás lesz a többpólusú világrend kiépítéséhez.**

Hozzáteszem, hogy a többpólusúság valós és valójában az egyetlen esély Európa számára, hogy helyreállítsa politikai és gazdasági identitását. Az igazat megvallva – és ez a gondolat ma Európában kifejezetten kifejezésre jut – Európa jogi kapacitása nagyon korlátozott. Igyekeztem finoman fogalmazni, hogy senkit ne sértsek meg.

A világ természeténél fogva sokszín?, és a nyugati próbálkozások, hogy mindenkit egy sémába préseljenek, egyértelm?en kudarcra vannak ítélve. Semmi sem fog kisülni bel?lük.

A globális fels?bbrend?ség elérésére és lényegében a diktálásra, illetve a diktálással történ? vezetés meg?rzésére irányuló beképzelt törekvés valóban csökkenti a nyugati világ vezet?inek, köztük az Egyesült Államoknak a nemzetközi tekintélyét, és növeli a bizalmatlanságot a tárgyalási képességükkel szemben általában véve. Ma mást mondanak, mint holnap; dokumentumokat írnak alá, majd megtagadják ?ket, azt tesznek, amit akarnak. Semmiben sincs stabilitás. Hogyan írják alá a dokumentumokat, mir?l tárgyaltak, miben reménykedhetünk – mindez teljesen tisztázatlan.

Korábban csak néhány ország mert vitatkozni Amerikával, és ez szinte szenzációsnak t?nt, míg mostanra rutinná vált, hogy mindenféle állam visszautasítja Washington megalapozatlan követeléseit, annak ellenére, hogy folyamatosan megpróbál nyomást gyakorolni mindenkire. Ez egy elhibázott politika, amely nem vezet sehová. De hagyjuk ?ket, ez is az ? döntésük.

Meggy?z?désem, hogy a világ nemzetei nem fogják szemet hunyni egy olyan kényszerít? politika el?tt, amely lejáratta magát. Minden alkalommal egyre nagyobb árat kell fizetnie a Nyugatnak a hegemóniája meg?rzésére tett kísérleteiért. Ha a nyugati elit tagja lennék, komolyan elgondolkodnék ezen a kilátáson. Mint mondtam, néhány politológus és politikus az Egyesült Államokban már gondolkodik ezen.

A jelenlegi intenzív konfliktus körülményei között bizonyos dolgokban egyenes leszek. Oroszország mint független és sajátos civilizáció soha nem tekintette és nem is tekinti magát a Nyugat ellenségének. Az amerikafóbia, az anglofóbia, a frankofóbia és a germanofóbia a rasszizmus ugyanazon formái, mint a ruszofóbia vagy az antiszemitizmus, és mellesleg az idegengy?lölet minden álcájában.

Egyszer?en világosan meg kell érteni, hogy amint már korábban is mondtam, két Nyugat van – legalább kett?, de lehet, hogy több, de legalább kett? – a hagyományos, els?sorban keresztény értékek, a szabadság, a hazafiság, a nagyszer? kultúra Nyugata, és most már az iszlám értékek Nyugata is – sok nyugati országban a lakosság jelent?s része az iszlámot követi. Ez a Nyugat valamiben közel áll hozzánk. Közös, s?t ?si gyökereink vannak vele. De van egy másik Nyugat is – agresszív, kozmopolita és neokolonialista. A neoliberális elitek eszközeként m?ködik. Oroszország természetesen soha nem fog belenyugodni ennek a Nyugatnak a diktátumaiba.

Mindig emlékezni fogok arra, hogy mivel szembesültem 2000-ben, miután megválasztottak elnöknek: emlékezni fogok arra az árra, amit azért fizettünk, hogy leromboljuk a terrorizmus észak-kaukázusi barlangját, amelyet a Nyugat akkoriban szinte nyíltan támogatott. Mindannyian feln?ttek vagyunk; a jelenlév?k többsége ebben a teremben érti, mir?l beszélek. Tudjuk, hogy a gyakorlatban pontosan ez történt: pénzügyi, politikai és információs támogatás. Mindannyian átéltük ezt.

Mi több, a Nyugat nemcsak aktívan támogatta a terroristákat Oroszország területén, hanem sok tekintetben táplálta is ezt a fenyegetést. Ezt is tudjuk. Mindazonáltal, miután a helyzet stabilizálódott, amikor a f? terrorista bandákat

legy?ztük, többek között a csecsen nép bátorságának köszönhet?en, úgy döntöttünk, hogy nem fordulunk vissza, nem játsszuk a sértettet, hanem el?re megyünk, kapcsolatokat építünk még azokkal is, akik ténylegesen ellenünk cselekedtek, kapcsolatokat építünk és fejlesztünk mindazokkal, akik ezt akarták, a kölcsönös el?nyök és egymás iránti tisztelet alapján.

Úgy gondoltuk, hogy ez mindenkinek az érdeke. Oroszország, hála Istennek, túlélte az akkori nehézségeket, szilárdan állt, meger?södött, képes volt megbirkózni a bels? és küls? terrorizmussal, gazdasága megmaradt, fejl?dni kezdett, védelmi képességei javulni kezdtek. Megpróbáltuk kiépíteni a kapcsolatokat a Nyugat vezet? országaival és a NATO-val. Az üzenet ugyanaz volt: ne legyünk többé ellenségek, éljünk együtt barátokként, folytassunk párbeszédet, építsük a bizalmat és ezáltal a békét. Teljesen ?szinték voltunk, ezt szeretném hangsúlyozni. Tisztában voltunk ennek a közeledésnek a bonyolultságával, de egyet értettünk vele.

Mit kaptunk válaszul? Röviden: nemet kaptunk a lehetséges együttm?ködés minden f? területén. Egyre növekv? nyomást kaptunk, és a határaink közelében lév? feszültséggócokat. És ha megkérdezhetem, mi a célja ennek a nyomásnak? Mi ez a nyomás? Csak gyakorlásra szolgál? Természetesen nem. A cél az volt, hogy Oroszországot sebezhet?bbé tegyék. A cél az, hogy Oroszországot eszközzé tegyék a saját geopolitikai céljaik eléréséhez.

Ami azt illeti, ez általános szabály: mindenkit eszközzé próbálnak tenni, hogy ezeket az eszközöket saját céljaikra használják. És azokat, akik nem engednek ennek a nyomásnak, akik nem akarnak ilyen eszköz lenni, szankcionálják: mindenféle gazdasági korlátozást tartanak fenn velük szemben és velük kapcsolatban, puccsokat készítenek el?, vagy ahol lehet, hajtanak végre, és így tovább. És végül, ha semmit sem lehet tenni, a cél ugyanaz: elpusztítani ?ket, letörölni ?ket a politikai térképr?l. De Oroszországgal kapcsolatban soha nem lehetett és nem is lehet ilyen forgatókönyvet felvázolni és megvalósítani.

Mit tudnék még hozzátenni? Oroszország nem hívja ki a nyugati elitet. Oroszország egyszer?en csak fenntartja a létezéshez és a szabad fejl?déshez való jogát. Fontos, hogy mi magunk nem fogunk új hegemónná válni. Oroszország nem javasolja az egypólusú világ felváltását kétpólusú, hárompólusú vagy más uralkodó renddel, vagy a nyugati uralom felváltását keleti, északi vagy déli uralommal. Ez elkerülhetetlenül újabb zsákutcába vezetne.

Ezen a ponton a nagy orosz filozófus, Nyikolaj Danilevszkij szavait szeretném idézni. ? úgy vélte, hogy a fejl?dés nem abból áll, hogy mindenki ugyanabba az irányba halad, ahogyan, úgy t?nik, néhány ellenfelünk szeretné. Ez csak azt eredményezné, hogy a fejl?dés megállna, mondta Danilevszkij. A haladás abban áll, hogy „bejárjuk az emberiség történelmi tevékenységét jelent? mez?t, minden irányba haladva” – mondta, hozzátéve, hogy egyetlen civilizáció sem büszkélkedhet azzal, hogy a fejl?dés csúcsán van.

Meggy?z?désem, hogy a diktatúra ellen csak az országok és népek szabad fejl?désével lehet fellépni; az egyén lealacsonyodását az ember mint alkotó szeretetével lehet ellensúlyozni; a primitív leegyszer?sítést és tiltást a kultúra és a hagyomány virágzó komplexitásával lehet felváltani.

A mai történelmi pillanat jelent?sége a mindenki demokratikus és sajátos fejl?dési útjának lehet?ségeiben rejlik, amely minden civilizáció, állam és integrációs szövetség el?tt megnyílik. Mindenekel?tt hisszük, hogy az új világrendnek a jogon és az igazságon kell alapulnia, szabadnak, világosnak és igazságosnak kell lennie.

A világgazdaságnak és a kereskedelemnek is igazságosabbá és nyitottabbá kell válnia. **Oroszország elkerülhetetlennek tartja az új nemzetközi pénzügyi platformok létrehozását; ez magában foglalja a nemzetközi tranzakciókat is. Ezeknek a platformoknak a nemzeti joghatóságok felett kell állniuk. Biztonságosnak, depolitizáltnak és automatizáltnak kell lenniük, és nem függhetnek egyetlen irányítóközponttól sem.** Megvalósítható ez vagy sem? Természetesen lehetséges. Ehhez azonban sok er?feszítésre lesz szükség. Sok országnak kell majd egyesítenie az er?feszítéseit, de lehetséges.

Ez kizárja a visszaélések lehet?ségét egy új globális pénzügyi infrastruktúrában. Lehet?vé tenné a hatékony, el?nyös és biztonságos nemzetközi tranzakciók lebonyolítását a dollár vagy bármelyik úgynevezett tartalékvaluta nélkül.

Ez annál is inkább fontos, mivel a dollárt most fegyverként használják; az Egyesült Államok és általában a Nyugat lejáratta a nemzetközi pénzügyi tartalékok intézményét. El?ször leértékelték a dollár és az euróövezet inflációjával, majd elvették az arany- és valutatartalékainkat.

A nemzeti valutákban történ? tranzakciókra való áttérés gyorsan lendületet fog venni. Ez elkerülhetetlen. Természetesen ez függ e valuták kibocsátóinak státuszától és gazdaságuk állapotától, de ezek a valuták egyre er?sebbek lesznek, és ezek a tranzakciók biztosan fokozatosan felülkerekednek a többin. Ez a szuverén gazdasági és pénzügyi politika logikája egy többpólusú világban.

Továbbá, az új globális fejl?dési központok már most is páratlan technológiát és kutatást alkalmaznak különböz? területeken, és számos területen sikeresen felveszik a versenyt a nyugati transznacionális vállalatokkal.

Nyilvánvaló, hogy közös és nagyon pragmatikus érdekünk a szabad és nyitott tudományos és technológiai csere. Együtt többet nyerhetünk, mintha külön-külön cselekednénk. A többségnek kellene profitálnia ezekb?l a cserékb?l, nem pedig egyes szupergazdag vállalatoknak.

Hogy állnak a dolgok ma? Ha a Nyugat gyógyszereket vagy vet?magokat ad el más országoknak, akkor azt mondja nekik, hogy számolják fel a nemzeti gyógyszeriparukat és a szelekciót. Valójában az egész err?l szól: a szerszámgép- és berendezésszállításai tönkreteszik a helyi gépipart. Erre már akkor rájöttem, amikor miniszterelnökként szolgáltam. Amint megnyitja a piacát egy bizonyos termékcsoport el?tt, a helyi gyártó azonnal tönkremegy, és szinte lehetetlen felemelni a fejét. Így építenek kapcsolatokat. Így veszik át a piacokat és az er?forrásokat, és az országok elveszítik technológiai és tudományos potenciáljukat. **Ez nem fejl?dés, ez rabszolgasorba taszítás és a gazdaságok primitív szintre való visszasüllyesztése.**

A technológiai fejl?désnek nem növelnie, hanem csökkentenie kellene a globális egyenl?tlenséget. Oroszország hagyományosan így valósítja meg külföldi technológiai politikáját. Amikor például atomer?m?veket építünk más országokban, kompetenciaközpontokat hozunk létre, és helyi személyzetet képezünk ki. Ipart hozunk létre. Nem csak egy er?m?vet építünk, hanem egy egész iparágat hozunk létre. **Valójában lehet?séget adunk más országoknak arra, hogy új utakat törjenek a tudományos és technológiai fejl?désükben, csökkentsék az egyenl?tlenségeket, és az energiaágazatukat a hatékonyság és a környezetbarátság új szintjére emeljék.**

Hadd hangsúlyozzam még egyszer, hogy a szuverenitás és az egyedi fejl?dési út semmiképpen sem jelent elszigetel?dést vagy autarkiát. Éppen ellenkez?leg, energikus és kölcsönösen el?nyös együttm?ködésr?l van szó, amely a méltányosság és az egyenl?ség elvein alapul.

Ha a liberális globalizáció a nyugati modell elszemélytelenítésér?l és az egész világra való ráer?ltetésér?l szól, akkor az integráció ezzel szemben az egyes civilizációkban rejl? lehet?ségek kiaknázásáról szól mindenki javára. **Ha a globalizmus diktátum – végülis erre fut ki –, akkor az integráció olyan közös stratégiák kidolgozására irányuló csapatmunkát jelent, amelyekb?l mindenki profitálhat.**

Ebben a tekintetben Oroszország fontosnak tartja, hogy szélesebb körben használják ki a nagy terek létrehozására szolgáló mechanizmusokat, amelyek a szomszédos országok közötti kölcsönhatásra épülnek, amelyek gazdaságai és társadalmi rendszerei, valamint er?forrásbázisai és infrastruktúrája kiegészítik egymást. Valójában ezek a nagy terek képezik a többpólusú világrend gazdasági alapját. Párbeszédük valódi egységet teremt az emberiségben, amely sokkal összetettebb, egyedibb és többdimenziós, mint a némely nyugati lángész által vallott leegyszer?sít? elképzelések.

Az emberiség közötti egységet nem lehet olyan parancsok kiadásával létrehozni, mint „tedd, amit én” vagy „légy olyan, mint mi”. Az egységet mindenki véleményének figyelembevételével és minden társadalom és minden nemzet identitásának gondos megközelítésével hozzák létre. Ez az az elv, amely a többpólusú világban a hosszú távú együttm?ködés alapja lehet.

Ebben a tekintetben érdemes lehet felülvizsgálni az Egyesült Nemzetek Szervezetének struktúráját, beleértve a Biztonsági Tanácsot is, hogy jobban tükrözze a világ sokszín?ségét. Végül is a holnap világában sokkal több múlik majd Ázsián, Afrikán és Latin-Amerikán, mint azt ma általában gondolják, és befolyásuk növekedése kétségtelenül pozitív fejlemény.

Hadd emlékeztessek arra, hogy a nyugati civilizáció nem az egyetlen még a közös eurázsiai térségünkben sem. S?t, a lakosság többsége Eurázsia keleti részén koncentrálódik, ahol a legrégebbi emberi civilizációk központjai alakultak ki.

Eurázsia értéke és jelent?sége abban rejlik, hogy egy olyan önellátó komplexumot képvisel, amely mindenféle

hatalmas er?forrással és óriási lehet?ségekkel rendelkezik. Minél többet dolgozunk Eurázsia bels? kapcsolatainak javításán és az együttm?ködés új módjainak és formáinak megteremtésén, annál látványosabb eredményeket érünk el.

Az Eurázsiai Gazdasági Unió sikeres teljesítménye, a Sanghaji Együttm?ködési Szervezet tekintélyének és presztízsének gyors növekedése, a nagyszabású Egy övezet, egy út kezdeményezések, az észak-déli közlekedési folyosó kiépítésére irányuló többoldalú együttm?ködés tervei és sok más projekt egy új korszak, egy új szakasz kezdete Eurázsia fejl?désében. Ebben biztos vagyok. Az ottani integrációs projektek nem ellentmondanak egymásnak, hanem kiegészítik egymást – természetesen ha azokat a szomszédos országok saját érdekeik szerint hajtják végre, és nem küls? er?k vezetik be azzal a céllal, hogy az eurázsiai teret kettészakítsák és a tömbök közötti konfrontáció zónájává alakítsák.

Európa, a Nagy-Eurázsia nyugati végpontja is természetes részévé válhat. Sok vezet?jét azonban hátráltatja az a meggy?z?dés, hogy az európaiak fels?bbrend?ek másoknál, hogy méltóságukon aluli, hogy egyenrangú félként vegyenek részt másokkal közös vállalkozásokban. Ez az arrogancia megakadályozza ?ket abban, hogy belássák, hogy ?k maguk is idegen perifériává váltak, és valójában vazallusokká lettek, gyakran szavazati jog nélkül.

Kollégák!

A Szovjetunió összeomlása felborította a geopolitikai er?k egyensúlyát. A Nyugat gy?ztesnek érezte magát, és egypólusú világrendet hirdetett, amelyben csak az ? akaratának, kultúrájának és érdekeinek van létjogosultsága.

Most a világ ügyeiben a határtalan nyugati dominanciának ez a történelmi id?szaka a végéhez közeledik. Az egypólusú világ a múltba szorul. Történelmi válaszúthoz érkeztünk. A második világháború vége óta valószín?leg a legveszélyesebb, legkiszámíthatatlanabb és egyben legfontosabb évtized el?tt állunk. A Nyugat képtelen egyedül irányítani az emberiséget, és a nemzetek többsége ezzel már nem hajlandó kiegyezni. Ez az új korszak legf?bb ellentmondása. Hogy egy klasszikust idézzek, ez bizonyos mértékig forradalmi helyzet – az elitek nem tudnak és az emberek nem akarnak így tovább élni.

Ez az állapot globális konfliktusokkal vagy konfliktusok egész láncolatával terhes, ami veszélyt jelent az emberiségre, beleértve magát a Nyugatot is. A ma f? történelmi feladata ennek az ellentmondásnak a konstruktív és pozitív módon történ? feloldása.

A korszakváltás fájdalmas, bár természetes és elkerülhetetlen folyamat. A szemünk el?tt formálódik a jöv? világrendje. **Ebben a világrendben mindenkit meg kell hallgatnunk, figyelembe kell vennünk minden véleményt, minden nemzetet, társadalmat, kultúrát és a világnézetek, eszmék és vallási elképzelések minden rendszerét, anélkül, hogy bárkire is egyetlen igazságot kényszerítenénk. Csak ezen az alapon, megértve a nemzetek és bolygónk sorsáért viselt felel?sségünket, hozhatjuk létre az emberi civilizáció szimfóniáját.**

Ezen a ponton azzal szeretném befejezni észrevételeimet, hogy köszönetet mondok az Önök türelméért, amelyet a meghallgatásuk során tanúsítottak.

Köszönöm szépen!

Forrás: www.demokrata.hu

Ajánló